நான் மனிதனானேன்

"நவம்பர் புரட்சி வெற்றி பெற்றதற்கான முக்கிய காரணங்களிலே ஒன்று, ஏழை படும்பாடு பற்றி ஏற்கனவே பலர் உணர்ந்துவரும் நிலைமை ஏற்பட்டு – தக்கதோர் சூழ்நிலை இருந்ததுதான். சீமான்களில் பலரும், அரச குடும்பத்தினர் சிலருங்கூட இந்தச் சூழ்நிலை காரணமாக மனம் மாறினர். ஏழையின் கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டனர் – ஆனால் பிரபுக்களின் பட்டுத் துணியால், கண்ணீரைத் துடைக்க முடியவில்லை!

இப்படி மனம் மாறிய சீமான்கள், ஜார் சர்க்காரின் சீற்றத்துக்கு ஆளாகித் தண்டிக்கப்பட்டனர் – நாடு கடத்தப்பட்டனர் – சிலர் வெளிநாடு சென்றுவிட்டனர்.

அப்படி, தண்டிக்கப்பட்டுப் பிறகு சிறையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு, சீமைவந்து சேர்ந்த ஒரு ரஷியச் சீமான், தன் கதையைக் கூறினார், சீமையில் நண்பர்களிடம். அதன் சாரம் இது.

நண்பர்களே! நீங்கள் நன்றாக அறிவீர்கள். நான் ரஷியாவிலே பிரபு வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு சீமான் என்பதை. அப்படிப்பட்ட நான், எப்படிப் புரட்சி இயக்கத்தில் சேர நேரிட்டது என்று உங்களுக்கெல்லாம் ஆச்சரியமாக இருக்கும். என் மனம் மாறிய விதத்தைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

சீமான் குடும்பத்திலே பிறந்து செல்லப்பிள்ளையாகவே தான் வளர்க்கப்பட்டேன். என் தகப்பனாருக்கு, அரசாங்கத்திலே பெரிய செல்வாக்கு, எங்கள் பண்ணை பெரிது – ஆள் அம்பு – ஏராளம் வாழ்க்கையே திருநாள்!

சிறுவனாக இருக்கும்போது நான் பக்தி செலுத்தித்தான் வந்தேன் – அதாவது – வழக்கப்படி மாதாகோவில் செல்வேன். எங்கள் குடும்பம் வைதீக மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தது.

பனிரண்டாம் வயதிலேதான் எனக்கு மதத்தினிடம் இருந்த நம்பிக்கை தேய ஆரம்பித்தது. ஏன்? என் மாளிகையில், வரும் மதகுருமார்கள், என் தகப்பனாரிடம் எவ்வளவு அடங்கி ஒடுங்கி நடந்து கொண்டார்கள் என்பதைப் பார்த்தேன். குருமார்களைக் கேவலமாகப் பேசும் பக்தன், பிரபுவாக இருக்கிற காரணத்துக்காக, அந்தக் குருமார்கள் வாய்மூடிகளாக இருந்தபோது எனக்கு எப்படி அந்தக் குருமார்களின் போதனைகளிலே பற்றும் அவர்களின் ஆதினத்திலே இருக்கும் தொழுகை ஸ்தலத்திடம் மதிப்பும், இவ்வித அமைப்பு கொண்ட மதத்திடம் நம்பிக்கையும் இருக்க முடியும்? பிரபுவுக்கு, எவ்வளவோ வகையான ஏவலர் இருப்பதுபோல, பூஜாரியும் ஒருவராக இருக்கிறார் என்பது தெரிந்தது. தெரியவே எனக்குச் சிறுபருவத்தில் இருந்த பக்தி புகைந்து போய்விட்டது.

பிரபுக்களின் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கென உள்ள பிரத்யேகமான இராணுவக் கல்லூரிக்கு நான் சென்றேன். அது கேளிக்கைக்கூடம் – காமவேள் நடனசாலை – காசுகரைக்கும் இடம். குடியும் கூத்தியுமே அங்குப் பாடப்புத்தகங்கள். படாடோபம், மிரட்டுவது உருட்டுவது, மக்களிடம் அலட்சிய சுபாவம் காட்டுவது இவைகளே, அந்த இராணுவக் கல்லூரியில் நாங்கள் பெற்ற பாடம். பிரபுவாவதற்கான பயிற்சியே அங்கு அதிகம் பெறமுடிந்ததே தவிர போர் வீரனாவதற்கான, பயிற்சி குறைவுதான். யார் அதிகமாகப் பணத்தைச் செலவழிக்கிறார்களோ, யாருக்கு நடுநிசி நண்பர்கள் அதிகமோ, யாரால் அதிகமாகக் குடித்து உருள முடிகிறதோ அந்த மாணவனுக்குத்தான் அதிக மதிப்பு – ஏனெனில் அந்த வாழ்க்கைதான் அவனுடைய பிரபுத்துவத்தை விளக்கும் வழியாகக் கருதப்பட்டது. நான் மற்றவர்களைப் போலவே, அந்த கேளிக்கையில் ஈடுபட்டேன் – ஆடினேன் – பாடினேன் – ஆரணங்குகளைச் சீரழித்தேன் – அகம்பாவத்தைக் கற்றுக் கொண்டேன் – சீமான் பதவிக்கு இலாயக்குடையவனானேன். விடுமுறைக் காலத்திலே வீடு வருவேன் – பாடம் மட்டும் படிக்காமல் இருக்கமாட்டேன் – என்ன பாடம்! கேளிக்கைதானே எங்கள் முக்கிய பாடம்! அதற்குக் கிராமத்துக் கட்டழகிகள் – எங்கள் பண்ணையில் உள்ள பாவையர் – கிடைத்தவள் – எவள் ''முடியாது'' என்று கூற முடியும்! நான் சீமானின் மகன் – அவள்

கூலிக்காரன் மகள்! மனைவியாகக் கூட இருப்பாள்! மாளிகைக்குக் குடிசை இந்த உபகாரம்கூடச் செய்யாவிட்டால்! என் வீட்டாருக்கும் என் 'கன்னிவேட்டை' தெரியும். தெரிந்தாலென்ன! வாலிபன், விளையாடிக் கொண்டுதான் இருப்பான்! இது சகஜந்தானே என்றனர். என்ன விளையாட்டு? விபசாரப் பண்ணை வைப்பது! இதனைச் சீமான் உலகம் அனுமதித்தது.

எனக்கு வயது பதினெட்டு, பட்டாளத்திலேயே பதவி கிடைக்கும்போது, அதே சமயம் காகசஸ் சண்டை மூண்டது. நான் அதில் ஈடுபட்டேன். எத்தனையோ கிராமங்களைக் கொளுத்தினேன்! கொலை, பல! போரல்லவா! வேறே என்ன இருக்கிறது செய்வதற்கு!

போர் முடிந்து வீடு திரும்பினேன் – ஊரே ஆச்சரியப்பட்டது – என் வீரத்தைக் கண்டல்ல! நான் யுத்தக் கைதிகளாகக் கொண்டு வந்த அழகிய இரண்டு காகசஸ் நாட்டுக் கன்னியரைக் கண்டு! அவர்களுக்குத் தனி விடுதி அமைத்தேன். என் பொழுது போக்குக்கு அந்த உல்லாசக் கூடம்! ஊரும் அறியும், வீட்டாருக்கும் தெரியும். தடுப்பார் யார் – நானோ சீமான் மகன் – எத்தனையோ சீமான்கள் செய்கிற காரியத்தைத்தானே செய்கிறேன், அழகிகள் கிடைத்தால் அவர்களை அலையவிட்டு விடுவதா! காகசஸ் நாட்டுக் காரிகையர் இருவரும் என் களியாட்டத்துக்கு மிகவும் பயன்பட்டனர் – ஆனால் பாவம் மலைப்பிரதேசத்தில், பனிச்சாரலில் வளர்ந்த பெண்களல்லவா – எங்கள் ஊர் பருவ நிலை பிடிக்கவில்லை, மெலிந்து போனார்கள் – கொஞ்ச காலத்திலே மடிந்தனர்.

என் தகப்பனாருக்குப் பட்டாளத்திலே அந்தச் சமயத்தில் ஜெனரல் உத்தியோகம், அவரும் காகசஸ் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஜார் மனமுவந்து, எங்கள் யுத்த சேவையைப் பாராட்டி, காகசஸ் பகுதியிலே பெரிய ஜமீனை இனாமளித்தார்.

பிறகு, போலந்திலே, சிலர் புரட்சி நடத்தினார்கள் – அங்குச் சென்றேன் ஒரு படையுடன். பிடி! சுடு! வெட்டு! கொல்லு! என்று உத்தரவிட்டேன். புகழ் கிடைத்தது! வீடு திரும்பினேன். பழையபடி கேளிக்கையில் மூழ்க.

இந்தச் சமயங்களிலெல்லாம், எனக்கு இந்த வாழ்க்கை சரியல்ல என்றோ, காமக் கூத்தாடுவது அக்ரமம் என்றோ எண்ணம் உண்டானதே இல்லை. எப்படி உண்டாக முடியும்? ரஷிய நாட்டிலே ஒவ்வொரு மாளிகையிலும் இப்படி நடக்கக்

கண்டேன் – அந்தப் பிரபுக்கள் புடைசூழத்தான் எமது ஜார் ஆட்சி புரிந்து வந்தார்.

போரில் புகழ்பெற்ற எனக்கு விருந்தளிக்க ஒரு இலட்சாதிகாரி எண்ணம் கொண்டான். அவன் பரம்பரை பிரபு அல்ல, ஆகவே விருந்து நடத்த நாங்கள் அனுமதித்ததையே அவன் பெரிய கௌரவமாகக் கருதினான், சீமான்கள் பலர் வந்தனர் – சிங்காரிகள் ஏராளம் – பான வகை ஆறுபோல் – கீதம் கொந்தளித்தது – ஒரே கேளிக்கை மயம், ரஷியாவிலே புகழ்பெற்ற நாட்டியக்காரி தருவிக்கப்பட்டிருந்தாள். ரசமான நாட்டிய விருந்தளிக்க, அந்தச் சமயத்திலே ரஷியா எங்கும் அவளைப் பற்றியேதான் பேச்சு. நீங்கள் அந்த நடனத்தைக் கேவலம் காமக்கூத்து என்று சொல்வீர்கள் –அக்ரமம் என்று கண்டிப்பீர்கள் – எங்கள் சீமான்கள் அந்த நடனத்தைக் கண்டபோது மட்டுமல்ல, பிறர் அதன் பெருமையைக் கூறக் கேட்கும்போதுகூட ஆனந்தமடைந்தனர். நானும் அந்த நடனத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அதுவரை பார்த்ததில்லை – அன்றுதான் பார்த்தேன்.

விருந்து முடிந்தபிறகு; வேலையாள், 'பிரபுக்கள்! இதோ கனி வருகிறது – உண்டு களியுங்கள்' என்றான். விருந்தின் முடிவிலே பழவகை சாப்பிடுவோமல்லவா, அந்த முறைப்படி. திரை விலகிற்று – கீதம் ஒலித்தது – தகதகவென்ற பிரகாசத்துடன் விளங்கிய தங்கத்தட்டு, அதன் மீது அந்தப் பிரபல நாட்டியக்காரி – முழு நிர்வாணம்! அவளைச் சுற்றிப் பழவகைகள்! நாங்கள் ஆரவாரம் செய்தோம் ஆனந்தத்தால். கனி! கன்னியைச் சுற்றி! தங்கத்தகடு! அதன் மீது தையல்! நடு நிசி – காமப்பசி – அந்த நங்கை, அன்றிரவு வந்திருந்த சீமான்கள், ஆடிய காமக்கூத்துதான் என் பிரபு வாழ்க்கையின் கடைசிப் படிக்கட்டு – அந்த உச்சியில் ஏறிய பிறகுதான், எப்படிப்பட்ட படுகுழி கீழே இருக்கிறது என்பதை உணர முடிந்தது. விருந்து மண்டபத்திலே அல்ல எனக்கு இந்த எண்ணம் உண்டானது. அங்கு ஒரே எண்ணம் – ஒரே செயல் – அனைவருக்கும் – மது, மஞ்ஞை – மாறி மாறியும் ஒரு சேரவும் மதுதரும் மங்கை – மது உண்ட மங்கை' மதுவான மங்கை – இப்படிப்பட்ட பல நிலை – ஆனால் ஒரே மிருக நிலைமை. மிருக நிலைமை என்று இன்று கூறுகிறேன் – அன்று அதுதான் நாகரிக நிலைமை – பிரபுவின் பிறப்புரிமை என்றுதான் எண்ணினேன். நடுநிசி கழிந்தது, விடியும் வேளை! அன்று என்

வாழ்விலே கப்பிக் கொண்டிருந்த இருள் ஒழியப் போகிறது - நல்லறிவு உதயமாகப் போகிறது என்று மாளிகையினுள்ளே இருக்கும் வரை எனக்குத் தெரியாது . சிரிப்பு - அணைப்பு - முத்தம் - ஆனந்தச் சத்தம் - இவ்வளவு இருக்கும்போது, வேறு நினைப்பு வர முடியுமா! வரவில்லை.

எங்கள் வண்டிகளை விடியகாலை நாலுமணிக்கே தயாராக மாளிகை வாயற்படியில் காத்திருக்கச் சொன்னோம். என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பல சீமான்கள் போய் விட்டனர். நான் கொஞ்சம் சாவதானமாகவே அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். எனக்கு விருந்தளித்த இலட்சாதிகாரியின் மனைவி, நல்ல அழகி!

வெளியே வந்தேன், விருந்தளித்தவனுடன்.

''வாசியா! டே! வாசியா!'' என்று கூப்பிட்டேன். வண்டிக்காரனை. சத்தம் இல்லை, வண்டி மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தது. ''டே, வாசியா!'' - கொஞ்சம் உரத்த குரலில் கூவினேன்.

''பயல்கள் இப்படித்தான் - வண்டியில் உட்கார்ந்தபடியே தூங்கித் தொலைக்கின்றனர். டேய், வாசியா!'' என்று எனக்கு உதவியாக, இலட்சாதிகாரியும் கூப்பிட்டார். வாசியா பதிலே சொல்லவில்லை. வண்டி அருகே போனோம் - பயல் வண்டியிலே உட்கார்ந்தபடி பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடக்கிறான். ''கழுதை! வெறிக்கக் குடித்து விட்டான்'' என்றான் இலட்சாதிகாரி.

''நம்புவதற்கில்லையே! இவன் குடிக்கும் வாடிக்கையே கிடையாதே'' என்று கூறிக் கொண்டே அருகே போய், வாசியாவைப் பிடித்து குலுக்கினேன் - நண்பர்களே! அவன் பிணமாகிக் கிடந்தான்! கடுமையான பனி பெய்கிறது - அவன் விடியற்காலை நாலு மணிக்கு வந்தான் - இரண்டு மணி நேரம் - குளிரில் - பனியில் - இருந்திருக்கிறான், உள்ளே கூத்தடித்துக் கொண்டிருக்கும் என் வரவுக்காக. பனி பெய்து, பெய்து, அவனை வாட்டி விறைக்கச் செய்து விட்டது - பிணமானான்! காமச்சேற்றிலே நான் புரண்டு கொண்டிருந்தேன், என் பணியாள் ஏழை, வெளியே, பனியால் சாகடிக்கப்பட்டிருக்கிறான், அவனும் ரஷியனே!

''என் வண்டிக்காரப் பயல்கூடச் செத்துக் கிடக்கிறானே!''

''அடடே! நம்ம தடியனுங்கூடத்தான்!''

''டேய்! அடடா! இவனும் அதேதான்.''

இப்படி நாலைந்து சீமான்கள் கூவினர் - அன்று கடுமையான பனி - ஐந்து வண்டிக்காரர்கள் பிணமானார்கள், அவர்களின் எஜமானர்கள் விருந்து வேடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த போது, என் மனதில் மின்னல் வேகத்தில் ஓர் தாக்குதல்! நமக்காக அல்லவா இவன் இங்கு இருந்தான் - பனியால் இறந்தானே - பழிக்கு யார் பொறுப்பு - நானல்லவா - பிரபுவின் வாழ்வு எப்படி இருக்கிறது - ஏழையின் பிணம் கீழே வீழ்ந்திருக்கிறதே, உள்ளே பிரபு மது மயக்கத்தில் இருக்கும்போது, இது முறையா? என்று எண்ணினேன் - மனம் குழம்பிற்று. விருந்தளித்த இலட் சாதிகாரியோ, பிணங்களைக்கூடக் கவனிக்கவில்லை - எங்கள் வண்டிகளை ஓட்டிச் செல்ல வேறு ஆட்களை அமர்த்தும் வேலையிலே மும்முரமானார். பிணங்களைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம் - நான் புதைக்க ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன் என்று கூறினான். ஆம்! நண்பர்களே! என் வண்டி புறப்பட்டது, வேறோர் ஆள் ஓட்டுவதற்குக் கிடைத்தான். என்னை அழைத்துப் போக வண்டி கொண்டு வந்த வாசியா, எந்த மாளிகையிலே நான் காமக் கூத்தாடி இரவைக் கழித்தேனோ, அந்த மாளிகைக்கு எதிரே பிணமாகிக் கிடந்தான். வண்டி ஓடலாயிற்று - என் மனம் சுடலாயிற்று - தலை சுழன்றது - என்ன வாழ்க்கை! என்ன அக்ரமம்! அடுக்குமா! என்று கேள்விகள் மனதிலே கொப்பளித்தன.

வண்டி நின்றது - நடுப்பாதையில்,

''பாதையிலே யாரோ கிடக்கிறார்கள்'' என்றான் வண்டியோட்டி.

மனதுக்கு மற்றோர் சவுக்கடி! குதித்தேன் வண்டியை விட்டு - பாதை நடுவே ஓர் உருவம் கிடந்தது. பாதிப் பிராணன் போன நிலைமை - ஈனக்குரலில் ஏதோ கூவிக் கொண்டு, அருகே சென்றேன், ஒரு பெண் விறைத்துக் கிடந்தாள் - நானும் வண்டியோட்டியுமாகச் சேர்ந்து சூடு பிறப்பதற்குத் தைலம் தடவி, அவளுடைய கால் கைகளில் தேய்த்தோம் - அவளை வண்டியில் கிடத்தலாமென்றெண்ணித் தூக்கினோம் - நண்பர்களே! அப்போதுதான் அவள் பக்கத்தில் சிசு - அப்போதுதான் பிறந்த குழந்தை - கிடக்கக் கண்டேன் - அது பனிவாடையால் பிணமாகிக் கிடந்தது. இது ரஷிய நகரில் நடுப்பாதையில்! நானோ அந்த நேரம் வரை குடித்துக் கூத்தாடிவிட்டு, வருகிறேன், என் பாதையிலே பிணம்! அங்கு என் வேலையாளின் பிணம் - இங்கோர் அபலையின் அன்று பிறந்த குழந்தையின் கோர

மரணம் – அவளுக்கும் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் நிலைமை இவ்வளவு கோரத்துக்கு மத்தியில், நாசத்தின் நடுவே நாங்கள்? அழிவின் நடுவே, கேளிக்கை! பாதையில் பிணம், பாதி ராத்திரியில் நாட்டியக் கச்சேரி! இதென்ன கோரம்! நாட்டு நிலைமை இப்படியா இருக்க வேண்டும்! அதோ பிணம்! இதோ பிணம்! அவளும் பிணமாவாளே! பயந்தேன் – மனதிலே ஒரே வேதனை "ஓட்டு வண்டியை வேகமாக ஒரு வைத்தியன் வீட்டுக்கு" என்றேன். ஐந்தாவது மைலில்தான் ஒரு வைத்தியன் இருந்தான் – அங்கு அவளைக் கிடத்தினோம் – மருந்தளித்தோம் – அவளை அங்குதான் நான் சரியாகப் பார்த்தேன் – நண்பர்களே! அவளும் என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையை நான் என்னென்பேன்! அவள், என் பொழுது போக்குக் காலத்துக்குப் பலியான பல பெண்களிலே ஒருவள்! எங்கள் பண்ணைக் கூலிதான்!

"நீயா?" – நான் கேட்டேன்.

"என் பிரபுவா?" அவள் பேசினாள் ஈனக் குரலில்.

பிரபு! பிணமாகக் கீழே மக்கள் வீழ்வதற்குக் காரணமாக இருக்கும் பேய்! "என் பிரபு" என்றாள் அந்த அபலை – அவளைக் கெடுத்த என்னை

அவள் புருஷன், பட்டாளத்துச் சிப்பாய் – காகசஸ் சண்டையிலே அவனும் வந்திருந்தான். எனக்குப் புகழ் – அவனுக்குப் புண் – நோய் – கடுமையான ஜுரமாம், வைத்தியரைப் பார்த்து ஏதாவது மருந்து வாங்கி வருவதற்குத்தான் அவள் புறப்பட்டாள். இரவு நேரம் – அவளுக்குப் பிரசவகாலம் – கணவன் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஆசையால். இருள், பனி எதையும் சட்டை செய்யாது வந்தாள். எங்கோ ஓநாய்கள் கூவும் சத்தம் கேட்டதாம் – என்ன செய்தாள் அபலை – ஓடினாள் – வழி தவறி விட்டாள் – மயக்கமுற்றுக் கீழே வீழ்ந்தாள் – நான் தூக்கி வண்டியில் வைக்கும்வரை அவளுக்குத் தெரியாது, தான், தாயான விஷயம்.

அவள் தன் கதையைக் கூறினாள் – நான் புது மனிதனானேன். புதுமனிதனானேன் என்று கூறக்கூட வேண்டியதில்லை, நண்பர்களே! நான் அதுவரை பிரபுவாக இருந்தேன் – அன்று மனிதனாக மாறினேன்! இனி இந்த வாழ்க்கையில் ஈடுபடக் கூடாது – ஏழை எளியோருக்குப் பாடுபட வேண்டும் – அவர்கள் பாதையிலே பிணமாக வீழ்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கன்னெஞ்சம் கொண்டவர்கள் ரஷியாவில்

இருக்குமட்டும், ரஷியா வாழாது, மனிதத்தன்மை நிலைக்காது என்றெல்லாம் எண்ணினேன், கொதித்தது மனம் பலப்பல யோசனைகள் – எத்தனையோ கேள்விகள் மனதில்.

பெரும்பாலான ரஷியர்கள் ஏழ்மையிலும் அறியாமையிலும் மூழ்கிக் கிடக்கிறார்கள் அவர்களைக் கடைத்தேறச் செய்ய வேண்டும். எப்படி?

ஏன், அவ்ர்கள் அறியாமையுள்ளவர்கள், பிழைக்கும் வழி தெரிவதில்லை!

இதென்ன விசித்திரச் சங்கிலி! ஏழ்மை அறியாமை – ஒன்றுக்கு மற்றொன்றுதான் – ஒன்றுக்கு மற்றொன்று குழந்தையுமாகிறது.

என் தலை சுழன்றது, இந்தப் பிரச்னைகளைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கியதும். மாளிகையிலே உட்கார்ந்திருந்தாலும், மண் குடிசைதான் என் மனக்கண்முண் தோன்றலாயிற்று – மதுக் கிண்ணத்தின் மீது பார்வை செல்ல மறுத்தது – நான் பிரபுவாக இருக்க முடியவில்லை – என்னை உண்மை ரஷியா, சேவை செய்ய வருமாறு கூவி அழைத்தது. கிளம்பினேன். ஏழைகளின் வீடுகளுக்குச் சென்றேன் – அவர்களோடு உரையாடலானேன் – குறைகள் கோடி கோடியாகக் குவிந்திருக்கக் கண்டேன் – என்னால் ஆன உதவி செய்வதென்று தீர்மானித்தேன்.

என்னையொத்த பிரபுக்கள், என் புதிய போக்கைக் கண்டு கேலி செய்யலாயினர் – இதென்ன பித்தம் என்றனர் – எனக்கு அவர்கள் பேச்சு காதில் விழவில்லை.

இந்த ஏழைகளே, ரஷியாவில் உழைப்பவர்கள் – உழைப்பதோடு வரி ஏராளமாகக் கட்டுபவர்கள் – பிரபுக்களுக்கு வரி கிடையாது – எப்போதும் ஜாரின் கருணாக்டாட்சம் இருக்கும்!

நான் இந்த ஏழைகளுக்கு உதவி செய்யலானேன் – ஆங்காங்கு சிறு சிறு பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தினேன். அந்த மக்களின் தற்குறித்தனத்தைப் போக்குவதற்கு. "இவர்கள் படிப்பதா? படித்தால் வேலை செய்யமாட்டார்களே? கேள்வி கேட்க ஆரம்பிப்பார்களே! என்ன காரியமப்பா செய்கிறாய்? ஏழையைப் படிக்க வைக்கிறாயே! அது நமது நிலைக்கு அல்லவா ஆபத்து! வெடிமருந்துச் சாலை அருகே தீக்குச்சியைக் கொளுத்தலாமா?" என்று எண்ணிப் புத்தி கூறிப் புறப்பட்டார்கள் பிரபுக்கள். நான் சட்டை செய்யவில்லை. நான் உண்மை ரஷியாவுக்கு ஊழியனாகி விட்டேன்.

இந்தச் சமயத்திலேதான், எனக்கு ஜார் மன்னனிடம் நெருங்கிப் பழகும், உத்தியோகம் கிடைத்தது. நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமென்று கருதி மக்களின் நிலைமையை மாற்றி அமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை நாசுக்காகக் கூறினேன். மந்தகாசமான சிரிப்புடன் பேசலானார், 'பிரபுவே! இரண்டே முறைகள்தான் உள்ளன உலகையாள்வதற்கு. ஒன்று நாம் மக்களை ஆள்வது, மற்றொன்று மக்கள் நம்மை ஆள்வது. நீர் சொல்லும் முறையின்படி காரியம் செய்தால் மக்கள் நம்மை ஆளத் தொடங்குவர் - மாளிகையும் இராது, அரண்மனையும் இராது!'' என்றார். ஜாரின் மனம் எனக்குத் தெரிந்து விட்டது - என்னையும் அவர் நன்கு தெரிந்து கொண்டார்.

சில நாட்களில், நான் புரட்சி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கைது செய்யப்பட்டு, விசாரிக்கப்பட்டு, ஆயுள் தண்டனை தரப்பட்டது. சைபீரியா சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டேன்.

அது சிறை அல்ல - எனக்கு அதுதான் ஞானோதயஸ்தலம்! ஏனெனில் அங்கு இருந்த இரண்டாண்டுகளும் நான் விரிவாகப் படித்ததன் பலனாகவே, என் பொது அறிவு விருத்தியடைந்து, புதிய ரஷியா ஏற்பட்டாக வேண்டும் என்ற உறுதி பலப்பட்டு நான் உண்மையிலேயே புரட்சி இயக்கத்தினனாக மாறினேன். கிழவி போல மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு, ரயிலேறி, பிறகு விளாடி வாஸ்ட்டாக்கிலிருந்து ஒரு ஜப்பானியக் கப்பலில் பிரயாணம் செய்து, நாகாஸ்கி சென்று, பிறகு அமெரிக்காவில் இருந்து விட்டு, இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். இதுவே பிரபுவாகப் பிறந்த நான் புரட்சி இயக்கத்தினனாக மாறிய கதை. நான் மட்டு மல்ல, உண்மை ரஷியாவில் நிலைமையை ஏழ்மையை, கொடுமையை நேரடியாகக் கண்டால், எவருக்கும் இருதயம் துடிக்கும், அந்தத் துடிப்பு, பிரபுவைக் கொல்லும் - பிரபு இறந்ததும் மனிதன் பிறப்பான் - மனிதனை மனிதத் தன்மைக்காகப் போராடுபவனை மனிதருக்காக வாதாடுபவனை, மிருக நீதி, மிருக இச்சை, மிருக வாழ்க்கை கொண்டுள்ள ஜாரின் ரஷியா, புரட்சிக்காரன் என்றுதானே கூற முடியும். ஜார், என்னைப் புரட்சிக் காரன் என்று குற்றம் சாட்டுகிறார் - நான், மனிதனானேன் என்று அறிவிக்கிறேன் - இதுவே என் கதை'' என்று கூறித் தன் கதையை முடித்தார்.

17-11-1946

❄ ❄ ❄ ❄ ❄